

Opozorilo: Neuradno prečiščeno besedilo predpisa predstavlja zgolj informativni delovni pripomoček, glede katerega organ ne jamči odškodninsko ali kako drugače.

Neuradno prečiščeno besedilo Pravilnika o kriterijih za določitev vodovarstvenega območja obsega:

- Pravilnik o kriterijih za določitev vodovarstvenega območja (Uradni list RS, št. 64/04 z dne 11. 6. 2004),
- Pravilnik o spremembah in dopolnitvah Pravilnika o kriterijih za določitev vodovarstvenega območja (Uradni list RS, št. 5/06 z dne 17. 1. 2006),
- Pravilnik o spremembah in dopolnitvah Pravilnika o kriterijih za določitev vodovarstvenega območja (Uradni list RS, št. 58/11 z dne 22. 7. 2011),
- Pravilnik o spremembah Pravilnika o kriterijih za določitev vodovarstvenega območja (Uradni list RS, št. 15/16 z dne 26. 2. 2016).

PRAVILNIK

O KRITERIJIH ZA DOLOČITEV VODOVARSTVENEGA OBMOČJA

(neuradno prečiščeno besedilo št. 3)

1. SPLOŠNE DOLOČBE

1. člen

(vsebina pravilnika)

Ta pravilnik v zvezi z vodnim telesom ali njegovimi deli (v nadaljnjem besedilu: vodno telo), ki se uporablja ali je namenjeno za odvzem vode, določa:

- kriterije za določitev zunanjih meja njegovega vodovarstvenega območja,
- kriterije za določitev meja notranjih območij vodovarstvenega območja (v nadaljnjem besedilu: notranja območja),
- izhodišča za določitev vodovarstvenega režima v zvezi s posegi v okolje, ki so glede na kriterije za določitev meja tveganje za onesnaženje vodnega telesa, in
- druga vprašanja, potrebna za določitev vodovarstvenega območja.

2. člen

(uporaba)

Določbe tega pravilnika se uporabljajo za varovanje vodnih teles, ki se uporabljajo ali so namenjena za odvzem vode za javno oskrbo s pitno vodo.

3. člen

(pomen pojmov)

Pojmi po tem pravilniku imajo naslednji pomen:

1. zajetje je objekt, ki je namenjen neposredno za odvzem vode iz vodnega telesa,
2. napajalno območje je območje, od koder voda doteka v zajetje ob normalnih pogojih srednjega hidrološkega leta,
3. stanje vodnega telesa je kemijsko, količinsko in ekološko stanje vodnega telesa,
4. poseg v okolje je gradnja objektov ali drugo človekovo ravnanje ali opustitev ravnanja, ki pomeni tveganje za onesnaženje vodnega telesa,
5. naravno ozadje vodnega telesa je kemijsko, količinsko in ekološko stanje vodnega telesa, ki ni posledica antropogenega vpliva,
6. vodovarstveni režim so ukrepi zaščite vodnega telesa ter prepovedi in omejitve posegov v okolje na posameznih notranjih območjih vodovarstvenega območja, namenjeni zmanjševanju tveganja za onesnaženje vodnega telesa,
7. medzrnski vodonosnik je vodonosnik, v katerem prevladuje poroznost, ki nastane kot posledica stika med zrni kamnine ali sedimenta,
8. kraški vodonosnik je vodonosnik, v katerem prevladuje kanalska poroznost, vzdolž katere je hitrost toka podzemne vode hitrejša kot v preostalem delu vodonosnika,
9. razpoklinski vodonosnik je vodonosnik, kjer prevladuje poroznost razpok. Podrejeno se pojavljata tudi kanalska in medzrnska poroznost,
10. krovne plasti vodonosnika so geološke plasti, ki prekrivajo vodonosnik in imajo slabo ali zelo slabo prepustnost,
11. zelo slabo prepustne geološke plasti so geološke plasti, ki imajo vrednost koeficienta prepustnosti manjšo od $1 \cdot 10^{-9}$ m/s,
12. slabo prepustne geološke plasti so geološke plasti, ki imajo vrednost koeficienta prepustnosti med $1 \cdot 10^{-9}$ m/s in $1 \cdot 10^{-7}$ m/s,
13. tekoče vode so naravni vodotoki kot so hudourniki, potoki in reke, ne glede na to, ali imajo stalen ali občasen pretok. Za tekoče vode se štejejo tudi stoječe vode, pri katerih je izražena vzdolžna komponenta hitrosti in je čas pretoka pri srednji letni vodi manjši od 10 dni,

14. umetno napajanje ali umetno bogatenje je nadzorovano ponikanje površinske vode v vodonosnik s pomočjo umetnih naprav, kot so ponikovalne lagune, bazeni, vodnjaki, drenaže z namenom povečati količine podzemne vode in/ali varovati vodno telo pred onesnaževanjem,
15. tveganje za onesnaženje vodnega telesa je verjetnost, da bo nek poseg v okolje v določenih okoliščinah ali v določenem času onesnažil vodno telo,
16. depresijski lijak je območje, na katerem se piezometrična gladina podzemne vode zniža zaradi črpanja,
17. izohrona je črta enakih časov dospetja vode do zajetja,
18. hidroizohipsa je črta, ki povezuje točke z enakim hidravličnim potencialom na piezometrični gladini podzemne vode,
19. zakraselo območje je območje, kjer se pojavljajo kraški pojavi kot so požiralniki, kraške jame, škraplje, vrtače, kraški kanali in odprte razpoke, ki omogočajo hitro pretakanje vode skozi vodonosnik,
20. darcyjeva enačba je enačba $Q = k \times i \times A$ za izračun pretoka podzemne vode skozi vodonosnik Q (m^3/s) na podlagi zmnožka koeficienta prepustnosti k (m/s), gradienta piezometrične gladine i in preseka vodonosnika A (m^2) pravokotno na smer toka,
21. disperzija potencialnih in dejanskih onesnaževal (v nadaljnjem besedilu: disperzija) je razpršitev onesnaževala v bočni in vzdolžni smeri toka podzemne vode,
22. infiltracijska površina je površina, skozi katero se preceja voda s površine v vodonosnik naravno ali z umetnim napajanjem,
23. naravne danosti vodnega telesa so geometrija vodnega telesa in druge lastnosti, ki vplivajo na površinski disperzni tok vode v horizontalni smeri, na površinski tok vode v strugah vodotokov, na tok vode v vertikalni smeri v območju koreninskega sistema, na tok vode v vertikalni smeri v nezasičenem območju vodonosnika in na tok vode v horizontalni smeri v zasičenem območju vodonosnika,
24. povprečni zadrževalni čas je kvocient med povprečnim dolgoletnim volumnom vode v vodnem telesu in povprečnim dolgoletnim pretokom vode skozi vodno telo,
25. onesnaževalo pomeni kakršnokoli snov, ki lahko povzroči onesnaženje, vključno z mikroorganizmi,
26. fitofarmacevtska sredstva so aktivne snovi in pripravki določeni s predpisi, ki urejajo fitofarmacevtska sredstva.

2. KRITERIJI ZA DOLOČITEV VODOVARSTVENEGA OBMOČJA

4. člen

(izhodišča za opredelitev vodovarstvenega območja)

(1) Izhodišča za opredelitev vodovarstvenega območja temeljijo na:

1. naravnih danostih vodnega telesa in njegovega napajalnega območja, ki varujejo vodno telo pred onesnaženjem ali drugimi vrstami obremenjevanja,
2. dolgoročnem pomenu vodnega telesa za lokalni ali regionalni razvoj,
3. pogojih zagotavljanja pitne vode in zahtevah iz predpisov, ki urejajo pitno vodo,
4. ocenah o dejanskih in možnih poteh mikroorganizmov vzdolž toka vode do zajetja,
5. ocenah o dejanskih in možnih poteh kemijskih in fizikalnih onesnaževal vzdolž toka površinske in podzemne vode do zajetja,
6. tveganju za onesnaženje zaradi posegov v okolje iz priloge 1, ki je sestavni del tega pravilnika, in
7. stroškov za vzpostavitev vodovarstvenega režima ter stroškov za vzpostavitev tehnologije priprave in čiščenja vode, zajete iz vodnega telesa, ki je varovano z vodovarstvenim režimom.

(2) Pri ugotavljanju tveganja za onesnaženje je treba upoštevati vrsto posega v okolje ter s tem povezano ustreznost predvidenih tehnologij, mikrobiološke, kemijske in fizikalne lastnosti onesnaževal, ki bi lahko ogrozile vodno telo, ter naravne danosti napajalnega območja zajetja.

(3) Vodvarstveno območje mora biti določeno tako, da je na njem omogočeno izvajanje vodovarstvenega režima v obsegu in na način, ki zagotavlja ohranjanje naravnega stanja vodnega telesa.

(4) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka mora biti vodvarstveno območje na območju, ki je že obremenjeno, določeno tako, da je na njem omogočeno izvajanje vodovarstvenega režima najmanj v obsegu in na način, ki zagotavlja znižanje tveganja za onesnaženje zaradi posegov v okolje iz priloge 1 tega pravilnika na raven, ki je sprejemljiva za odvzem vode.

2.1. OBMOČJE ZAJETJA IN NOTRANJA OBMOČJA

5. člen

(območje zajetja)

(1) Območje zajetja je ograjeni del vodovarstvenega območja neposredno ob zajetju.

(2) Na območju zajetja je treba zagotavljati varovanje zajetja pred neposrednim poškodovanjem objektov zajetja in neposrednim vnosom onesnaževal v zajetje ali njegovo bližino.

(3) Na območju zajetja je dovoljeno samo vzdrževanje in obnavljanje objektov in naprav, ki služijo zajetju.

6. člen

(notranja območja)

(1) Vodovarstveno območje se zaradi različnih stopenj varovanja lahko deli na notranja območja, in sicer na:

1. širše območje, na katerem se izvaja varovanje z blažjim vodovarstvenim režimom,
2. ožje območje, na katerem se izvaja varovanje s strogim vodovarstvenim režimom, in
3. najožje območje, na katerem se izvaja varovanje z najstrožjim vodovarstvenim režimom.

(2) Širše območje zajema celotno napajalno območje zajetja in je namenjeno dolgoročnemu zagotavljanju zdravstvene ustreznosti pitne vode. Na tem območju mora vodovarstveni režim zagotavljati sprejemljivo tveganje za onesnaženje vodnega telesa z radioaktivnimi snovmi ali snovmi, ki so obstojne ali pa se razgrajujejo zelo počasi.

(3) Ožje območje je območje, ki glede na naravne danosti zagotavlja dovolj dolg zadrževalni čas, dovolj veliko razredčenje in dovolj dolg čas za ukrepanje. Na tem območju mora vodovarstveni režim zagotavljati sprejemljivo tveganje za onesnaženje vodnega telesa z onesnaževali, ki počasi razpadajo.

(4) Najožje območje je območje blizu zajetja, kjer je glede na naravne danosti razredčenje majhno, onesnaževala pa hitro dospejo do zajetja. Na tem območju mora vodovarstveni režim zagotavljati sprejemljivo tveganje za onesnaženje vodnega telesa z mikroorganizmi in drugimi onesnaževali.

7. člen

(dodatna delitev notranjih območij)

Če iz analize tveganja za onesnaženje že izvedenih posegov v okolje na vodovarstvenem območju sledi, da vodovarstveni režim v zvezi z novimi posegi v okolje zagotavlja sprejemljivo tveganje za onesnaženje vodnega telesa samo na delu posameznega notranjega območja, je treba tako notranje območje razdeliti na dve ali več manjših podobmočij, na katerih veljajo vodovarstveni režimi različnih zahtevnosti.

8. člen

(izhodišča za določitev vodovarstvenega režima na notranjih območjih)

(1) Določitev vodovarstvenega režima na notranjih območjih izhaja iz značilnosti obravnavanega območja, ugotovljenih na podlagi izhodišč za opredelitev vodovarstvenega območja iz 4. člena tega pravilnika.

(2) V strokovnih podlagah iz 53. člena tega pravilnika se vodovarstveni režim pripravi kot predlog stopnje varovanja v obliki prepovedi, omejitev in zaščitnih ukrepov za posege v okolje na posameznem notranjem območju in se lahko prikaže v obliki besedila ali v obliki tabele ali v kombinaciji obeh načinov. Pripravlavec strokovnih podlag iz 53. člena tega pravilnika izbere predlog stopnje varovanja tako, da so prepovedi, omejitve in zaščitni ukrepi glede na značilnosti posameznega vodovarstvenega območja jasno določeni in strokovno utemeljeni.

(3) Če se za prikaz predloga stopnje varovanja iz prejšnjega odstavka izbere tabela, se ta pripravi v obliki iz priloge 1 tega pravilnika.

(4) V predlogu stopnje varovanja iz drugega odstavka tega člena se lahko za posamezno notranje vodovarstveno območje določi strožji ali blažji vodovarstveni režim kot izhaja iz priloge 1 tega pravilnika, če to zahtevajo značilnosti obravnavanega območja, ugotovljene na podlagi izhodišč za opredelitev vodovarstvenega območja iz 4. člena tega pravilnika.

9. člen

(izhodišča za prikaz prepovedi, omejitev in zaščitnih ukrepov)

(1) Če se v strokovnih podlagah iz 53. člena tega pravilnika stopnja varovanja na notranjih območjih prikaže v obliki tabele, se za prepovedi, omejitve in zaščitne ukrepe uporabljajo oznake iz 3. točke podnaslova »Pomen oznak« iz priloge 1 tega pravilnika.

(2) V tabeli iz prejšnjega odstavka se stopnja varovanja lahko podrobneje pojasni z dodatnimi pogoji in omejitvami, označenimi s številkami, ki so nadpisane k posameznim prepovedim, omejitvam in zaščitnim ukrepom in morajo biti podrobneje opisane v seznamu na koncu tabele na način iz 4. točke podnaslova »Pomen oznak« iz priloge 1 tega pravilnika.

(3) Prepovedi, omejitve in zaščitni ukrepi ter dodatni pogoji in omejitve iz priloge 1 tega pravilnika se glede na značilnosti obravnavanega območja, ugotovljenih na podlagi izhodišč za opredelitev vodovarstvenega območja iz 4. člena tega pravilnika, in glede na stopnjo varovanja na notranjih območjih lahko pri pripravi posameznega akta o vodovarstvenem območju ustrezno spremenijo oziroma dopolnijo.

10. člen

(črtan)

11. člen

(črtan)

2.3. MERILA ZA DOLOČITEV VELIKOSTI VODOVARSTVENEGA OBMOČJA

12. člen

(merila za velikost notranjih območij)

(1) Velikost notranjih območij se glede na vrsto površinskega ali podzemnega vodnega telesa in značilnosti njunega napajalnega območja določi na podlagi časa zadrževanja onesnaževala, razredčenje onesnaževala od mesta vnosa do zajetja ali časa za ukrepanje.

(2) Čas zadrževanja onesnaževala in razredčenje onesnaževala od mesta vnosa do zajetja je odvisna od hitrosti pretakanja vode skozi vodno telo, ugotavlja pa se ju na podlagi ocene časa dotoka vode iz poljubne točke v napajalnem območju do zajetja.

(3) Čas dotoka vode iz prejšnjega odstavka se izračuna na podlagi podatkov o meritvah in modelnih izračunov. Čas dotoka vode je vsota časa prenosa onesnaževala od mesta vnosa do toka vode in časa prenosa onesnaževala s tokom vode do zajetja.

(4) Čas za ukrepanje se določi na podlagi ocene časa izvedbe možnih interventnih ukrepov ter ukrepov odprave posledic onesnaženja, preden onesnaževalo dospe do zajetja.

2.4. VODOVARSTVENA OBMOČJA ZA ZAJETJA PODZEMNE VODE

13. člen

(tipi vodonosnikov)

Pri določitvi notranjih območij se zaradi razlik v poroznosti vodonosnika in zaradi posebnih značilnosti toka podzemne vode uporabljajo različne metode za medzrnski, kraški in razpoklinski vodonosnik.

14. člen

(vodovarstveno območje za zajetje v medzrnskem vodonosniku)

(1) Pri določitvi notranjih območij za varovanje vodnega telesa v medzrnskem vodonosniku je treba tok podzemne vode opisati z izračuni na podlagi Darcyjeve enačbe in na podlagi izračunov po tej enačbi izdelati načrt hidroizohips in izohron, pri čemer pa je treba upoštevati, da:

1. je hitrost pretakanja podzemne vode v medzrnskem vodonosniku praviloma manjša od 10 m/dan in je manj odvisna od hidrometeoroloških razmer, porazdelitev hitrosti pretakanja podzemnih vod pa je razmeroma homogena,
2. se tveganje za onesnaženje vodnega telesa podzemne vode praviloma zmanjšuje z oddaljenostjo od zajetja, mikroorganizmi pa se pri pretakanju podzemne vode skozi porozno sredino večinoma odstranijo.

(2) Notranja območja za medzrnske vodonosnike se opredelijo glede na čas zadrževanja onesnaževala in razredčenje onesnaževala.

15. člen

(vodovarstveno območje za zajetja v kraškem vodonosniku)

(1) Pri določitvi notranjih območij za varovanje vodnega telesa v kraškem vodonosniku je treba upoštevati, da:

1. ima tok podzemne vode značilnosti turbulentnega toka po kanalih in ga ni možno opisati z izračuni na podlagi Darcyjeve enačbe in zato ni možno izdelati načrta hidroizohips in določiti izohron,
2. se podzemna voda običajno pretaka s hitrostmi, ki so bistveno večje od 10 m/dan, in so močno odvisne od hidrometeoroloških razmer,
3. je porazdelitev hitrosti pretakanja podzemnih vod zelo heterogena in se zato tveganje onesnaženja praviloma ne zmanjšuje z oddaljenostjo od zajetja,
4. so zadrževalne in filtracijske sposobnosti tega vodonosnika lahko slabe, v odprtih zakraselih območjih pa jih ni, in
5. da se mikroorganizmi pri pretakanju podzemne vode skozi porozno sredino večinoma ne odstranijo.

(2) Notranja območja za kraške vodonosnike se določijo glede na čas za ukrepanje in, če je to možno, tudi glede na čas zadrževanja onesnaževala in razredčenje onesnaževala.

(3) Poleg meril iz prejšnjega odstavka je treba upoštevati, da je za zajetje v kraškem vodonosniku:

1. na širšem območju zagotovljeno varovanje zajetja z dovolj dolgim časom zadrževanja onesnaževala v krovnih plasteh vodonosnika ali nezasičeni coni vodonosnika, ali z dovolj velikim razredčenjem onesnaževala tako, da je možna izvedba interventnih ukrepov in ukrepov odprave posledic onesnaženja na zajetje,
2. na ožjem območju zagotovljeno varovanje zajetja z izvedbo interventnih ukrepov v zelo kratkem času, ker ima onesnaženje na tem območju hiter in močan vpliv na zajetje zaradi možnega trenutnega prodora onesnaževala skozi zakrasela območja do gladine podzemne vode ali do toka podzemne vode v kraških kanalih, čas za izvedbo zahtevnih interventnih ukrepov pa je zelo kratek,
3. na najožjem območju zagotovljeno varovanje zajetja pred kakršnimkoli onesnaženjem, ker ima onesnaženje na tem območju usodne posledice za zajetje zaradi možnosti trenutnega prodora onesnaževala skozi zakrasela območja do gladine podzemne vode ali do toka podzemne vode v kraških kanalih, možnosti izvedbe interventnih ukrepov pa na tem območju ni.

16. člen

(vodovarstveno območje za zajetja v razpoklinskem vodonosniku)

(1) Pri določanju notranjih območij za varovanje vodnega telesa v razpoklinskem vodonosniku je treba upoštevati, da:

1. ima tok podzemne vode lahko podobne značilnosti kot tok vode v medzrnskem ali v kraškem vodonosniku,
2. so značilnosti tega vodonosnika bolj podobne značilnostim medzrnskega vodonosnika, če je tok vode skozi homogeno razpokano sredino laminaren, in
3. so značilnosti tega vodonosnika bolj podobne značilnostim kraškega vodonosnika, če je tok vode nelaminaren ali če teče skozi sredino, ki je nehomogeno razpokana.

(2) Notranja območja za razpoklinski vodonosnik se opredelijo glede na značilnosti toka podzemne vode na način, ki se uporablja za opredelitev notranjih območij v medzrnskem vodonosniku ali v kraškem vodonosniku.

2.5. VODOVARSTVENA OBMOČJA ZA ZAJETJA POVRŠINSKIH VODA

17. člen

(vrste površinskih voda)

Vodovarstvena območja se glede na vrste vodnih teles površinskih voda za odvzem vode določijo na poseben način za stoječe in tekoče vode.

18. člen

(značilnosti stoječih površinskih voda)

Pri določanju notranjih območij za varovanje stoječih površinskih voda je treba upoštevati, da je:

1. za te vode značilen počasen pretok, ker na tok vode gradient gladine vode nima vpliva,
2. za vodna telesa stoječih površinskih voda značilen povprečni zadrževalni čas daljši od 5 dni,
3. količinsko, kemijsko in ekološko stanje vodnega telesa površinskih voda močno odvisno od sezonskih sprememb hidrometeoroloških razmer.

19. člen

(značilnosti tekočih površinskih voda)

Pri določanju notranjih območij za varovanje vodnega telesa tekočih površinskih voda je treba upoštevati, da je:

1. za te vode značilna izražena komponenta vzdolžne hitrosti zaradi gradienta gladin, na podlagi te hitrosti pa se izračuna izohrone, in
2. količinsko, kemijsko in ekološko stanje tekočih površinskih voda močno odvisno od sezonskih sprememb hidrometeoroloških razmer.

20. člen

(vodovarstveno območje za zajetja površinskih voda)

(1) Velikost notranjih območij za zajetja na stoječih in tekočih površinskih vodah se v napajalnem območju določijo v skladu z merili za opredelitev velikosti notranjih območij iz 6. člena tega pravilnika.

(2) Če je napajalno območje vodnih teles stoječih ali tekočih površinskih voda manjše, neposeljeno in je na njem kmetijska raba ekstenzivna, se pri določanju notranjih območij prednostno uprabi metoda izbranih razdalj iz 36. in 39. člena tega pravilnika.

3. POVRŠINA VODOVARSTVENEGA OBMOČJA

3.1. POVRŠINA VODOVARSTVENEGA OBMOČJA

21. člen

(površina vodovarstvenega območja)

(1) Površina vodovarstvenega območja ne sme biti manjša od naravne površine napajalnega območja, ki se izračuna na naslednji način:

$$P[m^2] = Q_o / Q_{nap},$$

kjer je:

- Q_{nap} [m³/s] količina napajanja vodnega telesa s padavinami, iz površinskih voda in iz podzemnih dotokov, pri čemer se vse oblike napajanja vodnega telesa izražajo z ekvivalentno količino padavin (m³) na enotno površino (m²) v časovni enoti (s) in
- Q_o povprečni pretok odvzema vode [m³/s].

(2) Površina vodovarstvenega območja za zajetja podzemne vode na izviri se izračuna tako, da se za povprečni pretok odvzema vode upošteva povprečni dnevni pretok izvira.

(3) Pri izračunu količine napajanja vodnega telesa, ki se uporablja za odvzem vode, se upošteva tudi količina vode iz dotokov iz rečne struge, iz pritokov, iz dotokov iz drugih vodonosnikov ter količine iz nezajetih odtokov iz vodovarstvenega območja.

(4) Z vodovarstvenim območjem je treba zajeti tudi območja izven meja napajalnega območja, če tveganje za onesnaženje vodnega telesa ali verjetnost spremembe količinskega stanja ali smeri toka vode izven meja napajalnega območja ni zanemarljiva.

3.2. POVRŠINA OBMOČJA ZAJETJA

22. člen

(meja območja zajetja)

(1) Meja območja zajetja je praviloma 10 m okrog in/ali vzvodno od zajetja za vodnjak ali drenažno zajetje.

(2) Meja območja zajetja je praviloma 20 m okrog zajetja za kraški izvir.

(3) Meja območja zajetja je praviloma najmanj 20 m okrog zajetja na vodnem telesu površinske vode, pri čemer se meja na kopnem ogradi, na vodi pa označi s plovci.

(4) Meja območja zajetja je praviloma najmanj 20 m okrog zajetja, če je zajetje v sami strugi površinske vode, pri čemer meje s plovci ni treba označiti, če hidravlične razmere tega ne omogočajo, morajo pa se na zajetje postaviti table, čitljive z razdalje 50 m, ki prepovedujejo pristop.

(5) Če je zajetje na bregu tekočih površinskih voda in je širina struge pri nizkem vodostaju manjša od 20 m, se v območje zajetja vključi tudi 10 m pas na nasprotnem bregu zajetja.

(6) Ne glede na določbe iz prejšnjih odstavkov so v območje zajetja vključeni tudi drenažni kraki, drenažni kanali, galerije in razpoke, ki so v neposredni zvezi z zajetjem.

3.3. POVRŠINA VODOVARSTVENEGA OBMOČJA

3.3.1 POVRŠINA VODOVARSTVENEGA OBMOČJA ZA MEDZRNSKI VODONOSNIK

23. člen

(meja vodovarstvenega območja za medzrnski vodonosnik)

Meje notranjih območij za medzrnski vodonosnik so enake:

1. za širše območje meji napajalnega območja,
2. za ožje območje najmanj 400 dnevni izohroni, izračunani za dotok vode do zajetja skozi zasičeno cono, in
3. za najožje območje najmanj 50 dnevni izohroni, izračunani za dotok vode do zajetja skozi zasičeno cono, ali krožnici, oddaljeni najmanj 50 m od zajetja, kar je daljše.

24. člen

(zunanja meja vodovarstvenega območja za medzrnski vodonosnik)

(1) Ne glede na določbe prejšnjega člena mora biti meja širšega območja na robu depresijskega lijaka in na zunanjih bočnih tokovnicah vzvodno do meje napajalnega območja.

(2) Pri določitvi meje širšega območja iz prejšnjega odstavka je treba upoštevati disperzijo.

25. člen

(meja ožjega območja za medzrnski vodonosnik)

(1) Ne glede na določbe druge alinee 21. člena tega pravilnika površina ožjega območja ne sme biti manjša od dela napajalnega območja zajetja, ki zagotavlja dolgoročno obnavljanje četrte količine odvzete vode v povprečnem hidrološkem letu.

(2) Meja ožjega območja je lahko bližje zajetju, vendar ne manj od 1000 m ali manj od 50-dnevne izohrone, če je vodonosnik prekrit z zveznimi neprekinjenimi zelo slabo prepustnimi plastmi debeline najmanj 5 m ali najmanj 8 m, če je hitrost toka večja od 10 m/dan.

(3) Meja ožjega območja je lahko bližje zajetju, kot je 50-dnevna izohrona, če so zaščitni ukrepi taki, da je iz izdelane analize tveganja za onesnaženje v skladu z določbami iz 4. poglavja tega pravilnika zagotovljeno, da zaradi izvedenih posegov v okolje na vodovarstvenem območju ni nevarnosti za vodno telo .

26. člen

(meja najožjega območja za medzrnski vodonosnik)

(1) Meja najožjega območja je enaka 50-dnevni izohroni, izračunani za dotok vode do zajetja pod gladino podzemne vode skozi zasičeno cono.

(2) Ne glede na določbe prejšnjega odstavka meja najožjega območja ne sme biti bližja od krožnice, oddaljene najmanj 50 m do zajetja.

27. člen

(izjeme pri določanju meje najožjega območja za medzrnski vodonosnik)

(1) Ne glede na določbe prejšnjega člena se najožje območje ne določi, če:

1. se podzemna voda odvzema izključno iz globljih vodonosnikov, ki se ne napajajo neposredno s površine, in
2. so ti vodonosniki prekriti z zelo slabo prepustnimi plastmi in
3. imajo vodnjaki za odvzem vode iz teh globljih vodonosnikov ustrezno zatesnjen del nad zajetim slojem ali
4. je vsa voda zaščitena z zelo slabo prepustnimi plastmi dovolj velike debeline med vodnjakom in mejo, ki je enaka 50-dnevni izohroni.

(2) Uveljavitev določb iz prejšnjega odstavka mora biti utemeljena in razvidna iz izdelanih geoloških analiz v skladu z določbami iz 4. poglavja tega pravilnika.

28. člen

(podlage za določitev meje notranjih območij za medzrnski vodonosnik)

(1) Meje notranjih območij za medzrnski vodonosnik se določajo na podlagi podatkov o:

1. hitrosti toka podzemne vode,
2. smeri toka podzemne vode,
3. piezometrične gladine podzemne vode,
4. razredčenja dejanskih in morebitnih onesnaževal,
5. velikosti napajalnega območja in
6. geološko-kemijskih lastnosti podzemne vode.

(2) Podatki iz prejšnjega odstavka se pridobijo z uporabo naslednjih metod:

1. ugotavljanja površinskega napajalnega območja po morfologiji površja in rečne mreže,
2. ocene geohidravličnih lastnosti pretakanjavode skozi posamezne geološke plasti,
3. določanja hidrogeoloških mej na podlagi stratigrafskih, litoloških in tektonskih elementov, doblejnih s terenskimi in fotogrametričnimi geološkimi raziskavami,
4. določanja prispevnega območja po ugotavljanju izvora podzemne vode na podlagi presoje hidrogeokemijsko značilnih enot,
5. sledilnih poskusov z določanjem hitrosti toka podzemne vode, razredčenja in disperzije onesnaževala,

6. grafičnega načrtovanja zunanjih tokovnic in izohron z modeliranjem značilnih točk zunanjih robnih tokovnic – spodnje kulminacijske točke in teoretične širine zajema, ali
7. načrtovanja zunanjih tokovnic in izohron z matematičnim modeliranjem.

(3) Če uporaba rezultatov samo ene od metod iz prejšnjega odstavka ne zagotavlja zanesljive in učinkovite opredelitve meja na notranjih območjih, je treba za opredelitev meja notranjih območij za medzrnski vodonosnik uporabiti rezultate več metod iz prejšnjega odstavka.

29. člen

(varnostna razširitev meja vodovarstvenega območja za medzrnski vodonosnik)

Vodovarstveno območje je treba razširiti v bočni in vzdolžni smeri, če se na podlagi podrobnejše preučitve hidrogeoloških razmer ugotovi, da:

1. odteka del podzemne vode iz naravnega napajalnega območja mimo depresijskega lijaka,
2. odteka del podzemne vode iz naravnega napajalnega območja mimo zajetja,
3. se spremeni gradient piezometrične gladine v različnih hidroloških obdobjih,
4. se spremeni transmisivnost vodonosnika ob znižanju gladine vode v sušnih obdobjih,
5. se spreminjajo smeri toka podzemne vode,
6. je vodonosnik nehomogen,
7. doteka voda v zajetje iz več vodonosnikov, ki ležijo drug nad drugim, ali
8. ni na voljo podatkov o disperziji ali so le-ti nezanesljivi.

3.3.2 POVRŠINA VODOVARSTVENEGA OBMOČJA ZA KRAŠKI VODONOSNIK

30. člen

(meja vodovarstvenega območja za kraški vodonosnik)

Meja vodovarstvenega območja za kraški vodonosnik je enaka:

1. za širše območje zunanji meji napajalnega območja,
2. za ožje območje meji zaokroženega zakraselega območja od koder je čas dotoka v zajetje večji od 12 ur, in

3. za najožje območje meji zaokroženega zakraselega območja, od koder je čas dotoka manjši kot 12 ur.

31. člen

(meja širšega območja za kraški vodonosnik)

Meja širšega območja je enaka zunanji meji celotnega naravnega napajalnega območja.

32. člen

(meja ožjega območja za kraški vodonosnik)

(1) Meja ožjega območja se določi za:

1. razpoklinska območja z visokimi hitrostmi pretakanja skupaj z glavnimi in stranskimi tokovi proti zajetju ali črpališču,
2. območja požiralnikov z vključenimi površinami možnih površinskih odtokov na območja požiralnikov z neposredno zvezo do gladine podzemne vode,
3. območja vseh kraških polj z vključenimi površinami možnih površinskih odtokov na območja polj s požiralniki z neposredno zvezo do gladine podzemne vode.

(2) Ne glede na določbe prejšnjega odstavka, je treba širšemu območju priključiti zakrasela območja, če so prekrita z zelo slabo prepustnimi zveznimi in neprekinjenimi geološkimi plastmi debeline najmanj 8 m ali če se v pokrovu nahaja viseča podzemna voda ločena od vodonosnika z zelo slabo prepustnim slojem debeline najmanj 5 m.

33. člen

(meja najožjega območja za kraški vodonosnik)

Meja najožjega vodovarstvenega območja se določi za:

1. zakrasela in razpoklinska območja z neposredno zvezo z zajetjem ali črpališčem,
2. razpoklinska območja z visokimi hitrostmi pretakanja skupaj z glavnimi in stranskimi tokovi proti zajetju ali črpališču,
3. območja požiralnikov z vključenimi površinami možnih površinskih odtokov na območja požiralnikov z neposredno zvezo do gladine podzemne vode,

4. območja vseh kraških polj z vključenimi površinami možnih površinskih odtokov na območja polj s požiralniki z neposredno zvezo do gladine podzemne vode.

34. člen

(podlage za določitev meje vodovarstvenega območja za kraški vodonosnik)

(1) Meje notranjih območij za kraški vodonosnik se določijo na podlagi podatkov o:

1. hitrosti toka podzemne vode,
2. smeri toka podzemne vode,
3. piezometrične gladine podzemne vode,
4. razredčenju dejanskih in morebitnih onesnaževal,
5. velikosti napajalnega območja,
6. zakraselosti napajalnega območja, in
7. geološko-kemijskih lastnosti podzemne vode.

(2) Podatki iz prejšnjega odstavka se pridobijo z uporabo naslednjih metod:

1. ugotavljanja površinskega napajalnega območja po morfologiji površja in rečne mreže,
2. ocene geohidravličnih lastnosti pretakanja vode skozi posamezne geološke plasti,
3. določanja hidrogeoloških mej na podlagi stratigrafskih, litoloških in tektonskih elementov, dobljenih s terenskimi in fotogrametričnimi geološkimi raziskavami,
4. ugotavljanja prispevnega območja po ugotavljanju izvora podzemne vode na podlagi presoje hidrogeokemijsko značilnih enot,
5. določanja zakraselih območij s speleološkimi raziskavami, ali
6. sledilnih poskusov z določanjem hitrosti toka podzemne vode, razredčenja in disperzije onesnaževala.

(3) Če uporaba rezultatov samo ene od metod iz prejšnjega odstavka ne zagotavlja zanesljive in učinkovite določitve mej, je treba za določitev meje vodovarstvenega območja uporabiti rezultate več metod iz prejšnjega odstavka.

3.4. POVRŠINA VODOVARSTVENEGA OBMOČJA ZAJETIJ IZ POVRŠINSKIH VODA

35. člen

(meja vodovarstvenega območja za zajetja površinske vode)

Mejo vodovarstvenega območja za zajetja površinskih voda se določa z metodo:

1. izbranih razdalj,
2. izohron in razredčenja onesnaževal ali
3. časa za ukrepanje.

3.4.1 POVRŠINA VODOVARSTVENEGA OBMOČJA ZA ZAJETJE IZ STOJEČE POVRŠINSKE VODE

36. člen

(metoda izbranih razdalj)

Meja vodovarstvenega območja za zajetje iz stoječe površinske vode se določi z uporabo metode izbranih razdalj tako, da:

1. širše območje obsega napajalno območje vodnega vira,
2. ožje območje obsega vse tekoče vključno z obrežnim pasom do 100 m,
3. najožje območje obsega stoječe vode, vključno s 100m obrežnim pasom pri najvišjem 100-letnem vodostaju, in
4. se ožje območje razteza vsaj 100 m izven najožjega območja.

37. člen

(metoda izohron in razredčenja onesnaževal)

Meja vodovarstvenega območja za zajetje iz stoječe površinske vode se po metodi izohron ob upoštevanju enoletne visoke vode določi tako, da:

1. širše območje obsega napajalno območje vodnega vira,
2. ožje območje obsega celotno stoječo vodo, z njenim obrežnim pasom, širokim najmanj 100 m, in tekoče vode, katerih čas dotoka do zajetja je manjši ali enak 20 dni, vključno z njihovim 100 m obrežnim pasom.
3. najožje območje obsega tisti del stoječih in tekočih vod, kjer je čas dotoka do zajetja manjši ali enak 10 dni, vključno s pripadajočim 100 m obrežnim pasom pri najvišjem 100-letnem vodostaju za stoječe vode in enoletnem vodostaju za tekoče vode,

4. se ožje območje razteza vsaj 100 m izven najožjega območja.

38. člen

(čas za ukrepanje)

Meja vodovarstvenega območja za zajetja iz stoječih površinskih voda se določi po metodi časov intervencije z računom hitrosti toka vode pri enoletnem visokem pretoku, ob upoštevanju določb 6. člena tega pravilnika tako, da:

1. širše območje obsega napajalno območje vodnega vira,
2. ožje območje obsega tisti del stoječih in tekočih voda, kjer je čas dotoka do zajetja manjši ali enak 48 ur, vključno s pripadajočim 100 m obrežnim pasom pri najvišjem 100-letnem vodostaju za stoječe vode in enoletnem vodostaju za tekoče vode,
3. najožje območje obsega tisti del stoječih in tekočih voda, kjer je čas dotoka do zajetja manjši ali enak 12 ur, vključno s pripadajočim 100 m obrežnim pasom pri najvišjem 100-letnem vodostaju za stoječe vode in enoletnem vodostaju za tekoče vode, in
4. se ožje območje razteza vsaj 100 m izven najožjega območja.

3.4.2 POVRŠINA VODOVARSTVENEGA OBMOČJA ZAJETIJ IZ TEKOČIH POVRŠINSKIH VODA

39. člen

(metoda izbranih razdalj)

Meja vodovarstvenega območja za zajetja iz tekočih površinskih voda se določi po metodi izbranih razdalj tako, da:

1. širše območje obsega napajalno območje vodnega vira,
2. ožje območje obsega vse tekoče in stoječe vode, iz katerih se napaja odsek vodotoka z zajemom, vključno s pripadajočim 100 m obrežnim pasom,
3. najožje območje obsega odsek vodotoka z zajemom v vzvodni smeri 15.000 m, v nizvodni pa 50 m, vključno s pripadajočim 100 m obrežnim pasom vodotoka pri najvišjem 100-letnem vodostaju, in
4. se ožje območje razteza vsaj 100 m izven najožjega območja.

40. člen

(metoda izohron)

Meja vodovarstvenega območja za zajetja iz tekočih površinskih voda se po metodi izohron ob upoštevanju enoletnega visokega pretoka določi tako, da:

1. širše območje obsega napajalno območje vodnega vira,
2. ožje območje obsega mrežo površinskih vodnih tokov, za katere je čas dotoka do zajetja manjši ali enak 5 dni, vključno s 100 m obrežnim pasom,
3. najožje območje obsega odsek vodotoka z zajemom vode, za katerega je v vzvodni smeri čas dotoka do zajetja manjši ali enak 1 dan, vključno s pripadajočim 100 m obrežnim pasom pri najvišjem 100-letnem vodostaju, in
4. se ožje območje razteza vsaj 100 m izven najožjega območja.

41. člen

(metoda časov intervencije)

Meja vodovarstvenega območja za zajetja iz tekočih površinskih voda se določi po metodi časov intervencije z računom hitrosti toka vode pri enoletnem visokem pretoku in ob upoštevanju določb 6. člena tega pravilnika tako, da:

1. širše območje obsega napajalno območje vodnega vira;
2. ožje območje obsega tisti del mreže površinskih voda, za katero je čas dotoka do zajetja manjši ali enak 12 ur vključno s pripadajočim 100 m obrežnim pasom,
3. najožje območje obsega odsek vodotoka z zajemom vode, za katerega je čas dotoka do zajetja manjši ali enak 4 ure, vendar ne manj kot 500 m, vključno s pripadajočim 100 m obrežnim pasom pri najvišjem 100-letnem vodostaju, in
4. se ožje območje razteza vsaj 100 m izven najožjega območja.

3.5 POVRŠINA VODOVARSTVENEGA OBMOČJA V POSEBNIH PRIMERIH

42. člen

(sistem različnih vodonosnikov)

(1) Če voda doteka v zajetje iz več vodonosnikov, ki ležijo drug nad drugim, je potrebno oceniti količine, ki jih pri odvzemanju vode prispevajo posamezni vodonosniki.

(2) Meja vodovarstvenega območja več vodonosnikov, ki ležijo drug nad drugim, mora biti prilagojena zajetemu vodonosniku, ki ima največje napajalno območje.

43. člen

(napajanje vodonosnika iz površinske vode)

(1) Če je voda v zajetju sestavljena iz vode iz obrežnega dela površinske vode in vode iz vodonosnika, se za določitev meja vodovarstvenega območja poleg meril za določitev meje vodovarstvenega območja za zajetje iz podzemne vode uporabijo tudi merila za določanje meje vodovarstvenega območja za zajetja iz površinskih voda.

(2) Voda, ki naravno napaja vodonosnik, ne sme presegati mejnih vrednosti določenih s predpisom, ki ureja kakovost površinskih voda, ki se jih odvzema za oskrbo s pitno vodo.

(3) Če pri obnavljanju podzemnih količin vode sodeluje tudi površinska voda in če večina površinske vode odteka z infiltracijo v izkoriščani vodonosnik, mora biti napajalno območje površinske vode vključeno najmanj v širše območje.

(4) Za zajetje, iz katerega se zaradi morfoloških ali geoloških pogojev zajema vodo po pretakanju od infiltracijske površine skozi vodonosnik v času, ki je krajši od 50 dni, je treba ugotoviti ali zaščitni ukrepi, predvideni za najožje območje, zadoščajo za varovanje zajetja.

44. člen

(umetno napajanje vodonosnika)

(1) Voda, ki umetno napaja vodonosnik, ne sme presegati mejnih vrednosti določenih s predpisom, ki ureja kakovost površinskih voda, ki se jih odvzema za oskrbo s pitno vodo.

(2) Območje med mestom umetnega napajanja in območjem zajetja mora biti uvrščeno v najožje območje, če je čas dotoka od mesta napajanja do zajetja pri najintenzivnejšem napajanju krajši od 50 dni.

(3) Objekti umetnega napajanja morajo biti podvrženi istemu vodovarstvenemu režimu kot objekti zajetja.

(4) Če je razdalja med mestom umetnega napajanja in območjem zajetja manjša od 50 m in vodonosnik ni prekrit zveznimi neprekinjenimi zelo slabo prepustnimi geološkimi plastmi debeline najmanj 5 m ali najmanj 8 m, če je hitrost toka večja od 10 m/dan, mora biti celotno območje ograjeno.

(5) Določitev meje širšega območja vodonosnika, ki se umetno napaja, je odvisno od količine in kakovosti naravne podzemne vode glede na količino in kakovost površinske vode, ki se uporablja za umetno bogatenje.

45. člen

(kombinirana zajetja)

(1) Če v zajetje površinske vode doteka tudi voda iz vodonosnika, se poleg meril za določanje meje vodovarstvenega območja za zajetja površinskih voda uporabijo tudi merila za določanje meje vodovarstvenega območja za zajetja iz podzemnih voda.

(2) Če je zajetje izvedeno tako, da hkrati zajema površinsko in podzemno vodo, morajo biti meje vodovarstvenih območij določene z uporabo meril za podzemne in površinske vode.

4. NAČRTOVANJE ZAŠČITNIH UKREPOV

46. člen

(zaščitni ukrepi)

(1) Zaščitne ukrepe za gradnjo objektov ter izvajanje gradbenih del, za katere je pričakovati, da v času gradnje ter izvajanja gradbenih del predstavljajo tveganje za onesnaženje vodnega telesa, je treba načrtovati na podlagi analize tveganja tako, da je tveganje za onesnaženje vodnega telesa zaradi te gradnje objektov ter izvajanja gradbenih del sprejemljivo. Šteje se, da je tveganje za onesnaženje vodnega telesa sprejemljivo, če to izhaja iz rezultatov analize tveganja za onesnaženje.

(2) Če se v strokovnih podlagah iz 53. člena tega pravilnika predlog stopnje varovanja na notranjih območjih prikaže v obliki besedila, je treba navesti vrste objektov ali vrste izvajanja gradbenih del v skladu s predpisi, ki urejajo enotno klasifikacijo vrst objektov, za katere je treba načrtovati zaščitne ukrepe iz prejšnjega odstavka.

(3) Če se v strokovnih podlagah iz 53. člena tega pravilnika predlog stopnje varovanja na notranjih območjih prikaže v obliki tabele, se v skladu s predpisi, ki urejajo enotno klasifikacijo vrst objektov, predlaga vrste objektov ali vrste izvajanja gradbenih del, za katere je treba načrtovati zaščitne ukrepe iz prvega odstavka tega člena in se jih označi z oznakami »pp« ali »pip« v skladu s prilogo 1 tega pravilnika.

47. člen

(optimizacija zaščitnih ukrepov)

(1) Analizo tveganja za onesnaženje je treba izdelati z uporabo metod deterministične ali verjetnostne analize tveganja iz 48. in 49. člena tega pravilnika in z uporabo analize stroškov, ki nastanejo pri odpravi posledic onesnaženja in izpada oskrbe z vodo.

(2) Stroške zaščitnih ukrepov je treba ovrednotiti s primerjalno ekonomsko analizo stroškov in koristi vzpostavitve zaščitnih ukrepov, pri čemer je treba upoštevati tudi stroške priprave pitne vode, ki jih zaradi uvajanja zaščitnih ukrepov ni treba zagotavljati.

48. člen

(deterministična analiza tveganja)

(1) Sprejemljivost tveganja za onesnaženje zaradi gradnje objektov iz tabele 1.1 priloge 1 tega pravilnika ali izvedbe gradbenih del iz tabele 1.2 priloge 1 tega pravilnika se po deterministični analizi tveganja ugotavlja na podlagi naslednjih meril:

1. gradnja objektov ali izvedba gradbenih del je sprejemljiva, če sprememba kateregakoli parametra, ki je predmet analize tveganja za onesnaženje, ne presega relativne občutljivosti za ta parameter iz tabele 2 priloge 2, ki je sestavni del tega pravilnika, in
2. gradnja objekta ali izvedba gradbenih del je sprejemljiva, če zaradi spremembe kateregakoli parametra, ki je predmet analize tveganja za onesnaženje, vrednost tega parametra ne presega mejne vrednosti, ki je za ta parameter določena s predpisom, ki ureja pitno vodo.

(2) Za parametre, pri katerih vrednost relativne občutljivosti v tabeli 2 priloge 2 tega pravilnika ni določena, se šteje, da je vrednost relativne občutljivosti +2.

(3) Snovi, ki jih pred posegom v prostor ni bilo v vodnem telesu, se po izvedenem posegu ne smejo pojaviti.

(4) Relativna občutljivost iz prejšnjih odstavkov tega člena je razmerje med opazovano novo vrednostjo stanja vode zaradi ogroženosti in referenčnim stanjem in se izračuna na naslednji način:

$$S = (R + \Delta R) / R$$

kjer je:

- S relativna občutljivost,

- R referenčno stanje, ki je enako povprečni vrednosti parametra pred gradnjo objekta, izračunani kot aritmetična sredina rezultatov analiz monitoringa na zajetju v zadnjih petih letih. Če ni na voljo rezultatov analiz zadnjih petih let, se določi ničelno stanje z dodatnim monitoringom potencialnih onesnaževal na zajetju, ki mora obsegati obdobje vsaj dveh let z najmanjšo pogostostjo vzorčenja šestkrat letno, in
- ΔR sprememba referenčnega stanja zaradi ogroženosti.

49. člen

(verjetnostna analiza tveganja)

(1) Sprejemljivost tveganja za onesnaženje se po verjetnostni analizi tveganja ugotavlja na podlagi verjetnosti dogodka, zaradi katerega pride do onesnaženja vodnega telesa.

(2) Verjetnostna analiza se izvede z uporabo meril in na način, ki je določen za deterministično analizo tveganja.

(3) Verjetnostna analiza tveganja se izvede, če:

1. verjetnost dogodka presega 10^{-2} na leto in se iz zajetja oskrbuje manj kot 1.000 prebivalcev,
2. verjetnost dogodka presega 10^{-3} na leto in se iz zajetja oskrbuje več kot 1.000 prebivalcev,
3. verjetnost dogodka presega 10^{-4} na leto in se iz zajetja oskrbuje več kot 10.000 prebivalcev ali
4. verjetnost dogodka presega 10^{-5} na leto in se iz zajetja oskrbuje več kot 100.000 prebivalcev.

(4) Tveganje za onesnaženje vodnega telesa je zaradi gradnje objekta na vodovarstvenem območju na podlagi verjetnostne analize tveganja sprejemljivo, če je relativna občutljivost, ki je posledica verjetnosti dogodka iz prejšnjega odstavka, manjša od predpisane v tabeli 2 priloge 2 tega pravilnika.

(5) Pri verjetnostni analizi tveganja je treba upoštevati tudi tveganja za onesnaženje že izvedenih posegov v okolje na vodovarstvenem območju.

50. člen

(obseg in vsebina analize tveganja za onesnaženje)

(1) Analiza tveganja za onesnaženje zaradi gradnje objekta na vodovarstvenem območju vsebuje:

- opis ogroženosti vodnega vira in opredelitev scenarijev vpliva na vodni vir z:
- določitvijo števila in vrste onesnaževal,
- opredelitvijo mehanizma razlitja in/ali sprostitve onesnaževal,
- opredelitvijo scenarijev normalnega in alternativnega razvoja dogodkov ter scenarija najslabše možnosti,
- opredelitev onesnaževal z oceno:
- interakcije onesnaževala in okolja,
- toksičnosti onesnaževala,
- mobilnosti onesnaževala,
- kemijskih lastnosti in količine onesnaževal,
- lastnosti zajetja z:
- opisom načina zajema,
- oceno količine zajete vode,
- opisom režima in dinamike izkoriščanja vodnega vira,
- opredelitev vodnega vira z:
- oceno obstoječega stanja, ki se jo izdela kot zbirni pregled naravnega ozadja in obremenjenosti vodnega vira,
- oceno naravnega ozadja,
- obremenjenostjo vodnega vira,
- opisom naravnih danosti vodnega vira,
- opredelitev transportnih poti onesnaževal od vira ogrožanja do zajetja,
- izračun transporta onesnaževal glede na različne scenarije,
- opredelitev tveganja za onesnaženje.

(2) Pri izračunu transporta onesnaževal je potrebno podati in dokazati:

1. izhodišča za izbiro računske metode,
2. preverljivost in ponovljivost računske metode,
3. primerljivost računske metode z drugimi metodami, in
4. zanesljivost računske metode.

(3) V okviru izračuna transporta onesnaževal se izvede analizo občutljivosti, s katero se dokaže zanesljivost računskega modela. Analiza občutljivosti se izvede na ključnih parametrih za izračun transporta onesnaževal.

51. člen

(revizija analize tveganja za onesnaženje)

(1) Ne glede na določbe prejšnjega člena mora biti sestavni del analize tveganja za onesnaženje revizija projektne dokumentacije, s katero se opravi kontrola brezhibnosti in računska pravilnost analize tveganja za onesnaženje.

(2) Revizijo dokumentacije iz 50. člena tega pravilnika sme opravljati pravna ali fizična oseba, ki izpolnjuje predpisane pogoje revidenta po predpisih, ki urejajo graditev objektov.

(3) Ne glede na določbe prejšnjega odstavka lahko opravlja revizijo analize tveganja za onesnaženje tudi visokošolski oziroma drug zavod, ki opravlja raziskovalno ali izobraževalno dejavnost s področja zaščite vodnih virov, če ima v sodni register vpisano tudi dejavnost s projektiranjem povezanega tehničnega svetovanja in zaposleni pri njem izpolnjujejo predpisane pogoje za odgovornega revidenta po predpisih, ki urejajo graditev objektov.

52. člen

(izdelava analize tveganja za onesnaženje)

Izdelavo analize tveganja za onesnaženje vodnega telesa zagotovi investitor posega v okolje na vodovarstvenem območju.

5. STROKOVNE PODLAGE

53. člen

(strokovne podlage)

Za posamezen akt o vodovarstvenem območju se pripravijo strokovne podlage v obsegu in na način iz priloge 3, ki je sestavni del tega pravilnika.

[Priloga 1: Prepovedi, omejitve in zaščitni ukrepi za posege v okolje glede na stopnjo varovanja na notranjih območjih](#)

[Priloga 2: Tabela 2 – Dopustne vrednosti relativne občutljivosti](#)

[Priloga 3: Strokovne podlage za pripravo akta o zavarovanju in grafični prikaz vodovarstvenih območij](#)

Pravilnik o kriterijih za določitev vodovarstvenega območja (Uradni list RS, št. [64/04](#)) vsebuje naslednjo končno določbo:

»6. KONČNA DOLOČBA

54. člen

(začetek veljavnosti)

Ta pravilnik začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.«.

Pravilnik o spremembah in dopolnitvah Pravilnika o kriterijih za določitev vodovarstvenega območja (Uradni list RS, št. [5/06](#)) vsebuje naslednjo končno določbo:

»4. člen

Ta pravilnik začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.«.

Pravilnik o spremembah in dopolnitvah Pravilnika o kriterijih za določitev vodovarstvenega območja (Uradni list RS, št. [58/11](#)) vsebuje naslednjo prehodno in končno določbo:

»8. člen

Določbe tega pravilnika se ne uporabljajo za strokovne podlage, ki so bile izdelane in izročene naročniku pred uveljavitvijo tega pravilnika.

9. člen

Ta pravilnik začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.«.

Pravilnik o spremembah Pravilnika o kriterijih za določitev vodovarstvenega območja (Uradni list RS, št. [15/16](#)) vsebuje naslednjo končno določbo:

»3. člen

Ta pravilnik začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.«.